Af: Berit Enggaard Kaae, praktiserende læge i København V - berit_kaae@hotmail.com

Velkommen til ny forfatter

LÆGENS BOGSTAVER

Fastelavnsbollen i kuverten

Practicus siger hjertelig velkommen til Berit Enggaard Kaae, som er ny klummeskribent af Lægens Bogstaver. Berit er sololæge på Vesterbro, og hun underviser kommende kolleger på Københavns Universitet. Hun er kursusarrangør for både læger og personale i praksis. Hun er en erfaren debattør af emner, som vedrører almen praksis, og så er hun videnskabelig redaktør på Ugeskrift for Læger og Danish Medical Journal.

Forleden kiggede Kjeld forbi klinikken. Han er i 50'erne og har et meget stort alkoholforbrug. Han kom for at "melde mig hos dr. Rask, nu jeg har været på hospitalet i 1½ måned – og jeg har sgu været i koma og det hele". Problemer med at huske mit navn gør, at jeg nu er døbt dr. Rask – det er til at huske. Det var lidt svært at finde ud af, hvad dagsordenen helt præcis ellers var. Men den indbefattede en masse genstande i en taske med et Ferrari-logo på. "Ja, jeg er sgu blevet Ferrari-repræsentant", sagde han med et glimt i øjet. Det viste sig dog at være "gas", og at tasken bare var en del af det tøj, han havde fået med fra hospitalet, da han var blevet udskrevet, som erstatning for det nu ubrugelige, han blev indlagt med.

Efter lidt snak kom det frem, at han ikke kunne få sin medicin på apoteket. Han havde ingen kontanter, og banken ville ikke lade ham hæve på sin bankbog uden ID. Kjeld er ikke den type, der stoler på betalingskort, og hans ID var blevet stjålet fra lejligheden, mens han var indlagt. Men fra Ferrari-tasken hev han en meget slidt dåbsattest op. Med den i hånden og et brev fra dr. Rask til banken mente han nok, sagerne skulle løse sig. Han dykkede glad ned i tasken igen og hev nu en kuvert frem. "Jeg kommer lige fra min kammerats bisættelse, og der var gratis fastelavnsboller, så jeg tog med til dig, dr. Rask, men jeg måtte kun få én, så din... øøøh... veninde derude kunne ikke få en også", sagde han med lidt skuffet mine. Jeg tog imod den fedtede bolle i kuverten – garneret med lyserød glasur og nullermænd fra Ferrari-tasken. Og lavede brevet, som bekræftede, at Kjeld var Kjeld. Efter lidt småsnak og spørgsmål til diverse tabletter, som "pilletrillerne" på hospitalet havde givet ham, gik Kjeld sin vej. To dage efter ringede han til min "veninde" i receptionen og fortalte glædestrålende, at nu havde han fået både penge og piller.

Man kan spørge sig selv: Er dette lægearbejde? Og er det værd at bruge sin tid på? Det vil jeg mene, og det tror jeg også, Kjeld gør. Er det tilfredsstillende? Ja, meget. Manden fik sin medicin, og det var vel ikke så skidt. Men grænsen mellem, hvad vi som praktiserende læger skal involvere os i, og hvad vi ikke skal, er hårfin.

Smagte fastelavnsbollen godt? Jeg spiste den ikke, men tanken om den smagte rigtig godt. //

Man kan spørge sig selv:
Er dette lægearbejde?
Og er det værd at bruge sin tid på? Det vil jeg mene...